

der altsaa er sikker Rimelighed for, at han kan tiltræde det, thi jeg kan ikke tro Andet, end at den høitærede Minister vil kunne gaa ind paa den Bestemmelse, der fandtes i den af mig før nævnte Bevilling af 1849, som gjorde Begyndelsen med Salg af Fæstegods fra Lehn, den Bestemmelse nemlig, at Halvdelen af Kjøbesummen kan forblive indestaende uopfigelig i den solgte Eiendom, ja, der var endog bestemt, at indtil $\frac{2}{3}$ under visse Betingelser kunne blive indestaende imod en vis mindre aarlig Afbetaling. Jeg er saa meget mere tilbøielig til at tro, at den høitærede Minister kan gaa ind derpaa, som hans Forslag ifjor havde en Bestemmelse ved Spørgsmaalet angaaende Salgsplaner om, at indenfor visse Grænser kunde Kjøbesummen blive indestaende i Gaarden, en Bestemmelse, der først faldt ud under Behandlingen. Det forbauser mig ellers at høre den ærede Ordfører sige, at det er første Gang, Regjeringen har udtalt, at der tilkommer den danske Bondestand en vis Procent af Gaarden. Det forundrede mig, at den ærede Ordfører kunde sige det, naar han stod med Landhofkommissionens Betænkning i sin Haand, idet den daværende Indenrigsminister jo udtalte, at der burde tilfalde Fæsterne $\frac{1}{4}$ af Fæstegaarden. Det forundrer mig saa meget mere, som Regjeringen jo endog i denne Valgperiode har forelagt et Program for disse Landbospørgsmaals Løsning, hvor denne Fjerdedel ogsaa er medoptagen, og Spørgsmaalet var kun om, paa hvilken Maade denne Fjerdedel senere skulde anvendes. Men idet dette Spørgsmaal endog har staaet saa overordentlig problematisk i Landhofkommissionen, idet der var Tvivl, om der skulde opstilles $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$, kan jeg heller ikke tro Andet, end at det vil være muligt, naar Stillingen træder klart frem, at opnaa Indrømmelser paa dette Punkt fra den høitægtede Ministers Side. — Hvad derimod angaar Forslaget under Nr. 30, maa jeg slutte mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Rimestad). Der tales der vel om, at Herredsfogden skal udbetale den paagældende Trediedel til Arvingerne, men der staar ikke, til hvilken Arving Summen skal udbetales; Meningen kan jo dog ikke være, at

den skal udbetales til den, som kommer først. Jeg tror, at der mangler en Bestemmelse i Tilghed med den, som fandtes i det Lovforslag, der blev indbragt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, om at Forældre eller Arvinger skulle inden en vis Tid enes om, hvem der skal have Summen, da det ikke gjælder om, at Summen bliver fordelt imellem dem Alle, men gjælder om, at en enkelt kan ved Hjælp af den komme i Besiddelse af et Jordbrug. Hvis dette Forslag kommer videre til Behandling, kan jeg derfor ikke tro Andet, end at Udvalget vil og maa rette Manglerne ved det i den Henseende. Hvad dernæst angaar Forslaget under Nr. 32, undrer det mig at se, hvorledes en Sag kan paa de forskellige Stadier omdannes. Saa vidt jeg forstod den ærede Ministers Forslag ifjor, stod der kun nævnt Statskassen, og han udtalte, saa vidt jeg erindrer, at det paagældende Beløb skulde komme den vedkommende Fæstefamilie til Gode gennem Statskassen. Saa indsatte man i Landsstinget en Bestemmelse af mere almindelig Art om, at Beløbet skulde komme dem til Gode, som kom til at lide under Bestemmelsen i Loven af 1861 om den 10de Gaard eller ved denne Lov ikke opnaaede at faae paagældende Sted. Det er efter min Formening en Forværring af Loven, thi de indkomne Beløb ville kun lidet kunne hjælpe de Familier, der blive saa haardt rammede, og det vil svække Godeæternes Humanitetsfølelse overfor disse Familier, naar de vide, at Staten mulig vil give disse Erstatning for det Tab, de maatte lide ved at blive satte fra Kjøbet af Gaarden. Det har derfor glædet mig, at man i Lovforslaget er naaet tilbage til en almindelig Bestemmelse for Anvendelsen af disse Summer, men jeg tror, at man hellere burde have nævnt „Bondestandens Løn“ som det, hvortil disse Summer skulle anvendes, og saa lade det staa aabent, om det skulde afgøres ved særlig Lov eller paa Finantsloven, hvorledes i sin Tid disse Penge, naar der kom Noget ind — jeg tror, som sagt, nu ikke, at det vilde blive saa særdeles Meget — bedst skulle anvendes. — Jeg vilde sætte megen Pris paa, om den høitærede Minister til Gjengjæld mod at gaa ind paa Forslaget under Nr. 28, som